

ANNO DOMINI

33

ROMAN

TED DEKKER

TED DEKKER

Anno Domini 33

Roman

Vertaald door Marijne Thomas

Nederlandse vertaling © Uitgeverij Kok – Utrecht, 2016
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht
www.kok.nl
www.puurvandaag.nl

Oorspronkelijk verschenen onder de titel *A.D. 33* bij Baror
International Inc., Armonk, New York, U.S.A.
© Ted Dekker, 2015

Vertaling Marijne Thomas
Omslagontwerp Studio Jan de Boer
Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best
ISBN 978 90 435 2706 4
ISBN e-book 978 90 435 2707 1
NUR 302

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden vee-
veelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of
openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch,
mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enige andere manier,
zonder schriftelijke toestemming van de uitgever.

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced,
stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any
means, electronic, mechanical, photocopying, recording, or otherwise,
without the prior written permission of the publisher.

Mijn reis naar *Anno Domini 33*

Ware spiritualiteit is niet te onderwijzen – je kunt het enkel leren. En dat kan alleen maar door ervaring, door een waargebeurd verhaal. Al het andere is van horen zeggen. Dat is ongetwijfeld de reden waarom Jezus zo graag verhalen gebruikte.

Tien jaar lang droomde ik ervan me het leven van Jezus, door middel van een verhaal, eigen te maken – niet als een Jood die bekend is met de gebruiken en gewoonten uit die tijd, maar als een buitenstaander, omdat we vandaag de dag immers allemaal buitenstaanders zijn. Ik wilde Zijn lessen horen, Zijn kracht zien. Ik wilde weten wat Hij zei over hoe we moeten leven, over hoe we de moeilijkheden in het leven, waar we allemaal mee te maken krijgen, kunnen ontstijgen en wel in het hier en nu en niet pas in het leven na de dood.

We weten allemaal wat Jezus op dogmatisch niveau voor christenen betekent als het om het hiernamaals gaat. Daar zijn we Hem eeuwig dankbaar voor, maar we leven toch echt in dit leven. Hoe ziet Zijn weg eruit *in dit leven* als we de weg van het leven na de dood buiten beschouwing laten?

Ik begon door Hem bij de naam te noemen waarmee Hij in die tijd werd aangesproken, Jeshua, en ging wederom op pad om Zijn weg te zien door de ogen van een vreemde – een bedoelienenvrouw die door een vreselijke tragedie huis en haard

verliest en midden in de Arabische woestijn belandt. Haar epische reis brengt haar naar Israël, waar ze kennismaakt met het radicale bestaan en de leer van Jeshua, die haar leven totaal op zijn kop zullen zetten.

Net zoals dat met mijn leven gebeurde.

Hoewel ik met de kerk opgroeide en heel bekend ben met het christendom, was ik verbluft door wat ik toch nog in Jeshua's leer en leven ontdekte. Dat was goed voor dat deel van mij dat bevrijd wilde worden van zijn eigen ketenen, maar verontrustend voor dat deel van mij dat eigenlijk niet wilde loslaten en het pad van de vrijheid in *dit* leven wilde volgen.

Ik ben opgegroeid als de zoon van een missionaris die alles in het Westen achterliet om het goede nieuws te gaan brengen aan een kannibalenstam in Indonesië. Mijn ouders waren in alle opzichten helden en ze leerden me vele prachtige dingen, niet in het minst de waarden en deugden van een christelijk leven. Ze waren geweldige voorbeelden voor me.

Toen ik zes jaar oud was, deden ze wat elke missionaris in die tijd deed en wat ik ze absoluut niet kwalijk neem: ze stuurden me naar een kostschool. Ik voelde me er volledig ontworteld en intens alleen. De eerste nacht huilde ik enkel, doodsbang. Ik herinner me de andere nachten niet meer, omdat ik die pijnlijke herinneringen op een of andere manier volledig verdrongen heb, maar mijn vrienden hebben me verteld dat ik mezelf maandenlang in slaap huilde.

Ik voelde me verlaten. En ik was pas zes. Ik was verloren, als dat vogeltje in het kinderboek dat van dier naar dier springt om te vragen of het zijn moeder is.

Bent u mijn moeder? Bent u mijn vader?

Ik zie nu dat mijn hele leven een zoektocht geweest is naar mijn identiteit, naar betekenis in dit leven, ook al waande ik me veilig in het leven na de dood.

Naarmate ik ouder werd, leken al die mooie woorden, die ik op de zondagsschool uit het hoofd had geleerd, op een of andere manier niet meer genoeg: ze schoten tekort, soms op behoorlijk spectaculaire wijze. Ik begon scheuren te zien in wat ooit zo simpel had geleken.

Ik werd geacht bijzondere vermogens te hebben, waarmee ik anderen kon liefhebben en hen de andere wang toekeren, waarmee ik niet zou roddelen en niet zou oordelen. Ik werd geacht een lichtend voorbeeld te zijn, fameus om zijn oneindige liefde voor de medemens, om zijn mededogen en kracht. En toch had ik, terwijl ik de retoriek van anderen aanhoorde, het gevoel die krachten zelf helemaal niet te bezitten.

In mijn tienerjaren weet ik dat volledig aan mezelf – ik geloofde gewoon niet hard genoeg, ik moest meer mijn best doen en beter worden. Anderen leken het allemaal voor elkaar te hebben, maar ik – ik was een mislukking.

Ken je dat gevoel?

Langzaam begon ik echter door te krijgen dat iedereen in dat schuifje blijkt te zitten, te beginnen met de mensen die ik het beste kende. En toen mijn relaties al mijn ideeën over liefde ter discussie stelden, toen ziekte opeens dichterbij kwam, toen vrienden me verraadden, toen ik moeite had mijn rekeningen te betalen, toen het leven me uitputte, toen begon ik me af te vragen waar alle kracht, om dit leven op aarde volop te leven, opeens gebleven was. Ik vroeg me zelfs af of het er ooit wel was geweest. Misschien was ik daarom niet goed genoeg?

En dus dwong ik mezelf nog meer te hopen dat ik Gods liefde kon vinden. Ik was echter nog steeds niet goed genoeg.

In dat besef begon ik meer en meer – en steeds helderder – in te zien dat zij die beweerden een goed en spiritueel leven te leiden, in wezen net als ik waren en enkel tegen zichzelf logen – iets wat iedereen zag behalve zichzelf. Leerde Jeshua ons niet dat jaloezie en roddelen en wrok en spanning simpelweg andere vormen van verdorvenheid zijn? Zei Hij niet dat boos zijn op iemand of iemand een dwaas noemen, vergelijkbaar is met moord? Niet een beetje, maar echt?

En dus bleken we allemaal even schuldig, dag in dag uit.

Hoe vind je liefde en vrede en kracht in dit leven als je dagelijks omgeven wordt door een wolk van mensen die door hun reputatie schoon te wassen enkel doen alsof ze zuiver leven, terwijl ze zelf de hele tijd oordelen en de vinger heffen tegen anderen?

Zo veel christenen vandaag de dag zien een systeem dat hen in de steek laat. Ze constateren dat de beloften uit hun jeugd onbetrouwbaar of zelfs hol blijken en dus verlaten ze in hordes de kerk en laten de kerkleiders achter, die zich op hun hoofd krabben over het waarom van die leegloop.

Hoe zit dat met jou? Jou wacht dankzij een bepaalde leer een fijn leven in het hiernamaals – maar hoe zit het met dat gevoel van machteloosheid en verlorenheid *in dit leven*?

Stel je leven eens voor als een bootje op een stormachtige zee. Donkere wolken blokkeren de zon, de wind slaat je in je gezicht, woedende golven bulderen in een poging je uit je dierbare bootje te werpen en je in een donker, waterig graf te sleuren. En dus houd je je bang en krampachtig aan die boot vast, want die zal voorkomen dat je moet lijden.

Jeshua daarentegen is de rust zelve. Als je Hem in je doodsangst aanroept, kijkt Hij volledig onbezorgd op je neer.

‘Waar ben jij zo bang voor?’ vraagt Hij.

Is Hij niet goed wijs? Ziet Hij dan niet wat er gebeurt? Hoe kan Hij nou zoiets vragen?

Omdat Hij en jij niet hetzelfde zien.

Jeshua toont ons een manier waarop we gered kunnen worden te midden van datgene wat ons, in onze ogen, bedreigt in de donkere zee van ons leven hier op aarde.

Wanneer er een storm in ons leven opsteekt die ons dreigt te verzwelgen – kun jij dan de woedende golven kalmeren? Durf jij die dierbare boot dan los te laten en over de kolkende golven te lopen. Of klamp je je, net als de rest van de wereld, vast aan je boot, ervan overtuigd dat je zult verdrinken als je een voet op die donkere, diepe zee zet die jou omsluit? Heb je de kracht om bergen te verplaatsen? Keer jij de anderen die jou aanvallen de andere wang toe in het vermogen ze liefde en vrede aan te bieden?

Ervaar je spanningen in je relatie – of het gebrek daaraan? Maak je je zorgen over je inkomen, over je carrière, over je status? Maak je je zorgen om je kinderen? Over wat je aan moet trekken of over hoe anderen naar je kijken? Koester jij stiekem het vermoeden dat je nooit waar kunt maken wat God of anderen van je verwachten? Heb je het gevoel dat je gedoemd bent

te falen, keer op keer? Wijs jij stiekem maar wat graag op de mislukkingen van anderen?

Ik wel, maar ik zag de balk in mijn eigen ogen niet. Het blijkt nogal moeilijk te zijn om een heldere blik te houden als je zicht verstoord wordt door een stapel balken vol oordeel en wrok tegenover de wereld en jezelf. Tijdens het schrijven van dit boek ontdekte ik hoe blind ik was – en nog steeds vaak ben.

Maar Jeshua kwam om het zicht van de blinden te herstellen, om de gevangenen te bevrijden. Hij biedt een helder zicht op het koninkrijk van de Vader, stralend van een licht dat enkel met nieuwe ogen gezien kan worden. En in dat licht ontdekte ik de eerste glimp van het diepe mysterie van Jeshua's Weg, die niet alleen bedoeld is voor het leven in het hiernamaals, maar ook voor het leven hier op aarde.

Die Weg is geplaveid met vreugde en dankbaarheid. Een plek waar een last licht voelt en een stap zeker. Waar tevredenheid en rust het hart regeren. Waar nieuwe kracht ongehinderd kan vloeien.

Jeshua's Weg staat echter lijnrecht tegenover de Weg van de wereld en lijkt volledig in te druisen tegen elk systeem van menselijke logica. Het menselijk lichaam kan het niet eens zien – het vergt nieuwe ogen. De geest kan het niet eens bevatten – het vergt een heel nieuwe manier van denken. Dat is ook waarom zo weinigen, zoals Jeshua voorspelde, Zijn Weg vinden. Er wordt wel beweerd dat zeventig procent van alle Amerikanen op enig moment Jezus als hun redder zien – maar hoevelen van hen hebben echt Zijn Weg gevonden?

Jeshua's Weg betekent dat we het ene systeem moeten loslaten om het andere te kunnen zien – een systeem dat dichter bij ons staat dan onze eigen ademhaling.

Het betekent dat we moeten loslaten wat we over de Vader denken te weten, opdat we Hem echt kunnen leren kennen, opdat we Hem intiem kunnen ervaren, want dat is het eeuwige leven nu. Het is het grote omdraaien van alles wat we momenteel nog beschouwen als vehikel om betekenis en waarde aan dit leven te geven, opdat we in grotere vrede en kracht kunnen leven dan we ooit voor mogelijk gehouden hebben.

In het hedendaagse idioom is Jeshua's Weg iets voor superhelden. Was Hij in wezen niet een soort superheld avant la lettre en zijn wij niet Zijn leerlingen, geboren uit Zijn bloed? Zouden we niet allemaal onmiddellijk toehappen om zelf de waarheid over Jeshua, of Zijn Vader – of onszelf – te kunnen ervaren?

Met Jeshua's Weg kunnen we stilte brengen in de stormen van het leven, kunnen we op woeste golven lopen, worden we niet door slangen gebeten, verzetten we bergen die onoverwinnbaar leken, genezen we ziekten die ons lichaam en onze geest verwarren en zullen we meer dan ooit overwinnaars zijn in Jeshua, de ware bron van onze kracht.

Het is Jeshua's Weg *voor dit leven* die ik in *Anno Domini 33* wil voorstellen. Wanneer we verblind worden door ons oordeel over anderen, door onze angsten en irritaties, verzinken we net als Maviah in duisternis. Als we daarentegen Jeshua en Zijn weg vertrouwen, zien we de zon in plaats van de storm.

Dit is onze revolutie in Jeshua: vrij zijn van de ketenen die ons gevangen houden. Dit is onze genezing: zien wat maar weinigen kunnen zien. Dit is onze wederopstanding: uit de dood herrijzen met Jeshua, als leerlingen van de Weg van de Meester.

Stap dus, als je wilt, binnen in dit verhaal en zie of je kunt zien wat Maviah zag. Misschien verandert het wel de manier waarop je de Vader begrijpt en ziet, je Meester, jezelf – en de wereld.

Ted Dekker

rijk
teöers

Stafud-woestijn

Stabalese grens

Duma

Dumah

*Hebt uw vijanden lief,
doet wel degenen, die u haten;
zegt wie u vervloeken en
bidt voor wie u smadelijk behandelen.*

Jeshua

Proloog

Er wordt gezegd dat het leven in Arabië vier pijlers kent, zonder welke al het leven in de woestijn voorgoed tot stilstand zou komen. De eerste pijler wordt gevormd door de zandvlakten, want zij zijn de aarde en schenken water – als je het kunt vinden. De tweede is de kameel, want die schenkt zowel vrijheid als melk. De derde pijler is de tent, want die beschermt tegen een gewisse dood. En de vierde zijn de bedoeïenen, geregeerd door niemand, loyaal tot in de dood, gepassioneerd in het leven, zijn ze heersers over de onherbergzaamste woestijn waar alleen de allersterksten kunnen overleven. In de hele wereld is niemand zo nobel als de bedoeïen, want alleen bedoeïenen zijn, levend in de genadeloze wisselwerking tussen deze vier pilaren, werkelijk vrij.

Toch zijn deze vier pijlers slaaf van een vijfde pilaar: de pilaar van eer en schande.

Er wordt gezegd dat er geen grotere eer is dan geboren te worden met het bloed van een man en geen grotere schande dan geboren te worden met het bloed van een vrouw. Sterker nog, geboren in schande kan een vrouw alleen maar eer vinden door geen schande over de man af te roepen.

De omvang van mijn schande was echter vele malen groter dan het feit dat ik als vrouw geboren ben.

Buiten mijn schuld om was ik een onwettig kind, het product van een eerloze verbintenis tussen mijn vader – Rami, machtige sjeik van Dumah – en een vrouw uit de laagste woestijnstam, de Banu Absym, de aaseters die de botten van dode dieren kraken en eten om in het dorre land te overleven.

Buiten mijn schuld om overleefde mijn moeder de bevalling niet.

Buiten mijn schuld om stuurde mijn vader me stiekem naar Egypte, zodat zijn schande niet bekend zou worden. Er wordt namelijk wel gezegd dat goed verborgen schande al voor twee derde vergeven is.

Buiten mijn schuld om werd ik een slaaf in dat verre land.

Buiten mijn schuld om keerde ik zonder geschikte echtgenoot terug naar mijn vaders huis toen ik een zoon baarde. Daar, in zijn weinig enthousiaste bescherming, leefde ik wederom in ballingschap.

Buiten mijn schuld om werd mijn vader verraden door mijn halfbroer Maliku en werd hij in de grote belegering van Dumah verslagen door de oorlogszuchtige Thamudstam.

Buiten mijn schuld om gooide Kahil, de prins van de Thamud, mijn zoontje uit een hoog raam van het Maridpaleis, op de stenen eronder, waar zijn kleine hoofd versplinterde. Net als mijn hart.

Vervuld van schaamte en angst gaf ik gehoor aan mijn vaders bevel: ik ging op weg naar Herodes in Galilea en smeekte hem om een audiëntie in Rome, waar men grote ambities koesterde om Arabië te veroveren vanwege zijn specerijen. Ik trok de Nefudwoestijn door met Saba, de machtige strijder die niet te breken was, en Juda, een Joodse bedoeïen die ik als een ware leeuw – mijn leeuw – leerde kennen. Onze taak leek dwaasheid en onze beproevingen ondraaglijk, overgeleverd als we waren aan de gunsten van de koningen.

We kregen geen audiëntie in Rome. In plaats daarvan vonden we, dankzij Juda's niet-aflatende inzet, een oor van iemand die vele malen machtiger was.

Zijn naam was Jeshua.

Sommigen zeiden dat hij een profeet van hun God was. Som-

migen zeiden dat hij een mysticus was die in raadselen sprak om de geest te verwarren en het hart sneller te laten kloppen en dat hij wonderen verrichtte om zijn krachten tentoon te spreiden. Sommigen zeiden dat hij een gnosticus was, maar zij hadden het mis. Sommigen zeiden dat hij een messias was die zijn volk kwam bevrijden, maar anderen meenden dat hij een fanatieke zeloof was, een ketter, een man die te veel dood en te veel lijden gezien had om geestelijk gezond te kunnen blijven.

Ik leerde hem kennen als de Gezalfde, de Zoon van de Vader van Wie al het leven afkomstig is, een man die ons het pad zou wijzen naar een ongekend koninkrijk – een koninkrijk dat drijft op een veel grotere kracht dan alle legers van alle koninkrijken op deze aarde bij elkaar.

Eén blik van zijn ogen zou de knieën van de sterkste soldaat doen knikken of het hart van de nederigste verschoppeling doen opspringen. Eén fluistering van zijn lippen zou het schreeuwen van duizend man tot zwijgen kunnen brengen of de tranen van duizend vrouwen kunnen drogen.

Het was Jeshua die me liet zien hoe angst en oordeel mijn wereld verduisterden; hoe schaamtegevoel me voor de gek hield en me aan het wankelen bracht. Het was Jeshua die me zei dat ik de dochter van zijn Vader was en dat ook ik vrede kon vinden te midden van de stormen die opstaken om me met hun leugens te bedreigen.

Het was Jeshua die me, toen ik blind was, zicht bood op het ultieme koninkrijk en me de geest bood om te worden als een kind, in volmaakte vrede door het geloof. Het was Jeshua die me de kracht gaf te overwinnen in de arena van Petra, ten overstaan van koning Aretas, een duizendkoppig publiek dat uit was op mijn ondergang en ten overstaan van Aretas' vrouw Shaquilath, die Juda – de man van wie ik hield – als gevangene naar de Thamud had gestuurd.

Het was Jeshua die maakte dat ik in Arabië met Saba aan mijn zijde werd vrijgelaten, om iedereen die maar wilde luisteren om ons heen te verzamelen, Juda te bevrijden en het leven terug te geven aan ieder die door de Thamud onderdrukt was.

Twee jaar lang trok ik van stam naar stam met Saba aan mijn

zijde en het aanbod van Jeshua's aanwezigheid en een boodschap van hoop als wapen tegenover het zwaard van Kahil.

Aanvankelijk waren ze tegen me omdat ik een vrouw ben, in hun ogen geschikt voor het baren van kinderen maar niet voor het leiden van mannen.

Ik beantwoordde hun woede echter met een vastberaden maar vriendelijke geest. En een voor een begonnen ze anderen over mijn kracht en compassie te vertellen.

Een voor een voegden ze zich bij me.

Maar ik durfde pas naar het bastion in Dumah op te trekken als we met net zoveel waren als de hoogste duin zandkorrels telt.

Nu, twee jaar later, is die dag gekomen. En nu ga ik, in de voetstappen van Jeshua, mijn leeuw bevrijden uit zijn kooi.

Want Jeshua is gekomen om de gevangenen te bevrijden.

NU IS DIE DAG GEKOMEN. EN NU GA IK, IN DE VOETSTAPPEN VAN JESHUA, MIJN LEEUW BEVRIJDEN UIT ZIJN KOOL. WANT JESHUA IS GEKOMEN OM DE GEVANGEN TE BEVRIJDEN.

Ze noemen haar de koningin van de verstotenen. Maviahs lot leek bezegeld toen ze geboren werd: als ongewild bastaardkind, vrouw en slavin zou ze nooit iets te zeggen hebben over haar eigen leven. Maar toen ontmoette ze Jeshua, die haar de ogen opende. Dankzij de kracht die ze in zijn woorden vond, groeide ze uit tot de sterke leider van een groep verstotenen.

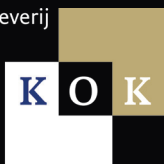
Haar macht is zo groot geworden dat ze een bedreiging vormt voor haar vijanden, die samen tegen haar ten strijde trekken. Verslagen gaat Maviah op zoek naar Jeshua in de hoop dat Hij haar kan helpen haar volk te redden. Als ze Hem gevonden heeft, hoort ze dat Hij met de dood wordt bedreigd. Is er nog hoop?

Een verhaal vol intrige, verslagenheid, liefde en overwinning. Een boek dat alles dat je dacht te weten over de boodschap van Jezus op zijn kop zet.

Ted Dekker droomde er al jaren van om de wereld van Jezus te gebruiken voor een roman. Met een frisse blik beschrijft hij het leven van Jezus door de ogen van een buitenstaander. Zo kon hij Zijn kracht opnieuw zien, en nadenken over de vraag: hoe wil Hij dat wij ons leven leiden? In dit vervolg op *Anno Domini 30* betreed je als lezer samen met Maviah de wereld waarin Jezus leefde en beleef je met haar mee hoe revolutionair Zijn woorden zijn geweest.

‘Een genre op zichzelf.’
– *New York Times*

uitgeverij

www.uitgeverijkok.nl

NUR 302

ISBN 978-90-4352-706-4

9 789043 527064